

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΥΝΟΡΟ

(Συνέχεια και τέλος)

Κέβλεπες σά μυρημηκιά όλο κείνο τό πλήθος νά σιγαναβαίνει. Κάπου κάπου οί όλιγοίσοι και χουρασμένοι μέναν πίσω κι' άποτραβιόνταν στις πλαγιές ν' αναπαυθούν.

— "Αί στό καλό, Παναγία μου, σάφια μας. Νά ή κορφή πού χώριζε τά δύο χωριά. Τό σύνορο. Κόσμος πολλές τή σκεπάζει, μόλο πού τό κάμα του ήλιο φλογερό, οί έληές με τά γερμιά κλαδιά τους άσημαίνουν στό πολύ φώς του μεσημεριού. Άστροποβολάν στάνταφέγγισμα κι' οί γυμνοί βοάχοι, και κάποιες πέτρες πετούν σπίθες κι' άπλώνουν άχτίδες. Σά τό τρίζει με τό άκατάπαυστο τραγούδι του—τραγούδι δίχως πνοή. Κάποιο ρουλλάρι κατεβαίνει, ξεχωρίζοντας από τό πλήθος, φορτωμένο, χτυποδέρνοντας τό κυρί του, πού έχυνε άρρυθια τά κουδουνισμάτά του.

«Έκ παντοίων κινδύνων τους δούλους σου φύλαττε εύλογημένη...» ψάλλει ό καλόγερος. "Άθελα βοηθούν και οί παπάδες. Παραμερίζει ό άγωγιάτης με τό ρουλλάρι έσοκελάζοντας τό κούτελο του.

Τώρα πιά ύστερ' από τάγγουράχημα άνταμώνονται τό δύο χωριά. Είλνα τό σύνορο, όπου θά ή-συχθηούν την εικόνα για νά την πών ως την εκκλησιά του χωριού με δεήσεις στό δρόμο και ψαλμοδιές. Γυναίκες μεστωμένες, γριές με πατερίτσες, χορίτσια θαλλερό, παιδιά λογις λογιών, γέροι άσπρόμαλλοι και άνδρες ήλιωμένοι, ξεσκεποι κλειούν τό δρόμο και σταυροκοπιούνται. Σάν τοίχος έκλεισαν τό δρόμο, τό λιθόστρωτο.

— "Ως έδώ! άκούστηκε μιá φωνή. Σταμάτησαν οί παπάδες και μαυτούς και δλη ή συνοδεία. "Η κούρασις, τό κάμα του μεσημεριού, ό ήρωτας τους άπόκαμιν δίλου. Πολλοί στό σταμάτημα κάθισαν στις πλαγιές του δρόμου μουζοκερα ιδρωκοπημένοι.

Μά τά χορίτσια δέν ήθελαν νά παρατήσουν την εικόνα έχοντας τάμα νά την παραδώσουν μέσα στην εκκλησιά του άλλου χωριού.

— Δώ είναι τό σύνορο μας. "Από δώ και πέρα θά την πάμε μες με τό χορίτσια μας, ειπεν ένας άντρας του καλόγερου.

— "Εγώ δε έχω λόγο, τέκνον μου, ειπε πονηρά. Ποιθε κάνει τό σύνορο σας γώ δε ξέρω—ξέρετε σείς, παιδιά μου...

— "Όχι θά πάμε σά πέρα. Τό σύνορο σας μιá φορά ήταν έξω από τό χωριό σας στου Διάνα τό χτίσμα, βροντοφώνησε κάποιος σκουπιχώντας από τό κούτελο τόν ιδρωτά του. "Ως εκεί θά πάμε.

— Δέν κάνετε βήμα από δώ. "Εδω και χρόνια τώρα τό σύνορο μας, κιδ,τι νά πητε χαμένα λόγια.

Τά παιδιά πάντα ρυθμιζά ψαλμοδούσαν : Κύ-ρι-ε, λέ-η-σον, πού άλλοτε σκέπαζαν κι άλλοτε χανόντανε στις φωνές και τις συζητήσεις τούσων ανθρώπων.

Μά δέν έβγαине τίποτε. "Όσο μεγάλωνε ή συζήτηση, τόσο φούντωνε ή όργή. Νομίζες πως τά τάχημα τών διαβόλων επανεστάτησαν, πως τά διαμόνια της κολάσεως μπήκαν σέ κανυά.

— Θά πάμε.

— Δέ θά πάτε, δώ θά σταθήτε!

— Ξεκινάτε μωρέ παιδιά, ειπε κάποιος τών χοριτσιών,

πού ακόμα κρατούσαν την εικόνα.

— "Αρπάχτε την από δώ

μωρέ.

Κι'όπως τό κάμα της θάλασσας μιá άνεβαίνει στην άμου'ιά και μιá σέρνεται πίσω ποτίζοντας την κι' άφινοντας άφροσύς εφήμερους, έτσι σάν κίμα πηγαίνεορχότανε τό πλήθος εκείνο τών ανθρώπων, πού γύρω στην Παναγία πλακονότανε νύ την σύρη με τό μέρος του. Οί βουσιές άπανωτές σάν ά-

φροί θάλασσας σκορπιόνταν και φεύγαν, και σάν πετριές τινάζονταν κατά κέφαλα τών άτόμων.

— Βρέ λυσασμένοι εισάστε ;

— Τους άντίχριστους θά την σπάσουν!...

— Παναγίτσα μου σώσε με...

— Θεοκατάρατοι!

— Παληανθρώποι!...

— Τέρατα!...

Μέσα στό πλήθος οικιμένος κι' ό καλόγερος νά σώση την Παναγία του κλωστοπατήθηκε. Τό κελιμάκι του ζουλήχτηκε πέρα από τά φρούδια και τό πετοχειλί του ξεσχίστηκε.

— "Ανομοι, άθεοι και άσεβεις βροντοφονούσε. "Επικατάρατοι και άσυγχώρητοι, πού θά μου χαλάσετε την Παναγία.

— Στο κακό πού μάς βρήκε Θεοδύη μας! Παναγίτσα μας σώσε, φώναζαν οί πιστές γυναicoύλες και σταυροκοπιούνταν και χτυπιούνταν από τόν πόνο για τό κακό πού γινότανε.

— Μωρέ πομπείτε έτσι την εικόνα, μωρέ βρίζετε τό Θεό, δέν άκούτε μωρέ, φώναζαν οί γεροντότεροι.

"Όταν τέλειωσεν ή μάχη κι' άποτραβήχτηκαν καιπόσοι ματωμένοι από τά χτυπήματα ή εικόνα βρέθηκε μαζί με τόν καλόγερο προς τό μέρος της νέας πομπής ποίηθε στό σύνορο της νά την δεχτή.

Μαζεύοντας ό καλόγερος τά ράσσα του ξεστόμησεν ακόμα τις κατάρες του, πού χανόντανε μέσα στου λαού τό βροητό.

Χωρισμένοι τώρα άλλοι κατεβαίναν προς κάτω στέλνοντας πίσω τους βουσιές, κι' άνεβάναν περήφανα συνοδεύοντας την εικόνα με ψαλμοδιές και λάβαρα.

«Έκ στόματος νηπίων καταρήσω αίνον». Κι' αλήθεια νά παιδια δέν έπαψαν τό κώμα έλέησον, πού μέσα στην ψαλμοδία του, χανόνταν οί άσχημιές τών ανθρώπων.

"Η πομπή προχωρούσε πάντα κι' ό καλόγερος θέλοντας και μη ρινόφωνα μουρμουρίζει κρατώντας τόν πατημένο του σταυρό-έκ παντοίων κινδύνων τους δού-

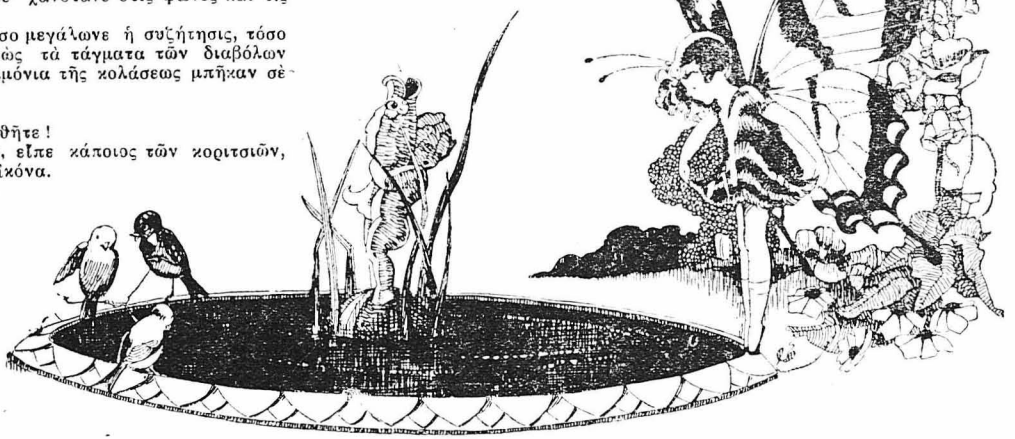
λους σου φύλαττε...» μιá

μέσα του πάντα με τά

ρουθούνια κίτρινα από

θυμό συλλάβιζε «έπι-

κατάρατοι και άσεβεις

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ !...

Το παράξενο αυτό δέντρο βρίζεται στη Μαδαγασκάρη, στη Νότιο δηλαδή Αφρική, και τρέφεται με τὰ έντομα που πέφτουν άπάνω του ή με πιθήκους και με ανθρώπους άκόμα, όταν τολμήσει κανείς νάνεβη άπάνω του. Άπ' τόν κορμό του ρέει ένα γλοιώδες και παχύ ύγρο, στο όποιο κολλάνε τὰ ζώα και οι άνθρωποι, και τó όποιο οι ιθαγενείς εκείνου του τόπου τó μαζεύουν με μεγάλη προσοχή και τó πίνουν ως δυνατό μεθυστικό ποτό. Ό κορμός του δέντρου αυτού εινε μαύρος και ó φλοιός του σκληρός σά σίδερο. Ένα άλλο παράξενο χαρακτηριστικό του σαρκωθόρου αυτού δέντρου, τó όποιον έχει ύψος 8 ποδών, εινε και τó ότι στην κορυφή του έχει πεντέξη κοφίους κλάδους. Και ó άνερας που περνάει ανάμεσά τους τους κάνει νά σφυρίζουν σά φλογέρες !

Γιά όλες αυτές τις παράξενες ιδιότητες του οι ιθαγενείς του μέρους αυτού τó έχουν θεοποιήσει και τού προσφέρουν κάθε τόσο έξιασθηρίους θυσίες. Μαζεύονται όλοι τριγύρω του και άφου χρέψηνον τó χορδό που όρίζει ή θρησκεία τους στην προκειμένη περίπτωση, διαλέγουν με κλήρω τó θύμα που θά φαγοθή άπ' τó ιερό δέντρο και τó σπρώχνουν με τὰ σιδερένια άκόντια προς τó δήμιό του.

Τó θύμα μόλις πλησιάσει τó δέντρο και άνεβεί άπάνω πρόπει νά πιη άπ' τούς μεθυστικούς χυμούς του για νά ξεχάση τούς πόνους. Μά, τις περισσότερες φορές, νικάει μέσα του τó ένστικτο τής αυτοσυντηρήσεως και θέλει νά κατεβή κάτω. Εινε όμως πολύ άσφα.

Τό φοβερό δέντρο άρχίζει νά ζουνάη τά κλαδιά του άν φείδια. Οι βλαστοί του περισφίγγουν τó θύμα. Ύστερα τά πλατεία του φύλλα σμίγουν και σκεπάζουν τó σώμα, τού όποιον και άποροφούν σιγά - σιγά αίμα και σάρκα !...

ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μέσα σέ μιá άπότομη και βροχάδη ρεματιά των Πυρηναίων γράφει ένα Γερμανικό περιοδικό ζή ó μεγαλύτερος μισάνθρωπος τού κόσμου. Ό άνθρωπος αυτός που θά εινε περίπου ένενήντα έτών, όνομάζεται Ντοσεράν. Εινε ύψηλός, εύρωστος και άκραιότατος, έχει δε νά μιλήση σέ άνθρωπο 30 όλόκληρα χρόνια. Τó κρησφύγετό του, που εινε μιá μεγάλη σπηλιά κρυμμένη μέσα σέ πυκνά δέντρα, τó ανακάλυψε, τυχαίως ένας ισπανός βοσκός, ó όποιος περνούσε άπό τά μέρη εκείνα. Ό μισάνθρωπος αυτός, καθώς λένε, ήταν άλλοτε λοχαγός του Γερμανικού στρατού, ζή δέ τώρα άπό μερικά χρώματα, τά όποια έχει κρύψει μέσα στη σπηλιά του. Όταν θέλει νά φωνάση τις άπαραίτητες τροφές του ó περιεργός αυτός γέρος, ξεκινάει και πηγαινει στο πλησιέστερο χωριό που βρίσκεται 46 χιλιόμετρα μακριά άπό τó έρημητηριό του, όσκις δέ θέλει νά ζητήσει κάτι τó γράφει για νά μήν άναγκασθή νά... μιλήση με τούς ανθρώπους τούς όποιους μισεί.

.....
άντίχριστοι!...

***
*Αν έστειλες άπό τή βουνοκορυφή θάβλεπες τή μιá πομπή νά μπαινει στο χωριό με ψαλιωδίες και σταυροκόπηματα και με λαμπάδες ανάμενες και θάκουγες και τις καμπάνες νά βροντοκοπαν, και τήν άλλη νά κατεβαίη άκόμη τόν κατήφορο κατά τή ρεματιά για νά περάση τó γεφύρι και νάμπη στο χωριό.
*Ό Γεωργωγαμμένος μαθαίνοντας τήν άλλη μέρα τó μαλλιοτράβηγμα των συχωριανών του εινε, κάτω άπό τά πλατάνια δροσίζοντας τή φαλάκρα του :- "Ένα θάμα δέν έκανε ή Παναγία, νά πετάξη μέσ' άπό τά χέρια του, μουρ, έ! Αν ήμαν Παναγία, αυτό θάκανα νά τούς μονοιάσω..."

ΒΡΑΔΥΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τού Βίκτωρος Ούγκώ

Ήλεγε στην πεταλούδα τó λουλούδι ποτειμένο.
— Μην πετάς,
Κύττασε πός ξεχωρίζει τó γραφό μάς' έγώ μένω
Κ' εόν πάς.

'Αγαπιόμαστε όμως πάλι' ζώα ή άπ' τούς ανθρώπους
[πως ζούμε] Στο χωριό.
Μοιάζουμε και σάν λουλούδια μπορεί κάποιον νά
[φανούμε] Και τά δυό.

Μόν' εόν' άνερας πόνει κ' είμαι γώ στη φν-
[λαχή μου] Τι ζούη !
"Ήθελα τó πέταγμα σου νά τó μίγουν' ή δι-
[κή μου] "Ή πνοή.
Μά σν φεύγεις πέρα, πέρα ! Σ' άθη πάς άπ'
[εδώ χάμουν] Μακρινά,
Κ' έγώ μένω μοναχό μου νά θωρώ πός ή σκιά μου
[Ταγροτά.

Φεύγεις και γυρίζεις πάλι, μά ξανά πάς τοξαλιμένο
Αϊ, γι' αυτό εινε που με βοϊσκες μέσ' στο δάκρον
[μον λουμένο] Κάθε άσρη.

Θέλεις έμπιστην άγάπη, Βασιλιά μου όλων τών
[κόσμον] Σν χουσό,
Πάρε ρίζα σάν έμένα ή φτερά και μένα δός μου
Σάν εόν !

Μετάφρ. Σίμου Μενάρδου

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιά έξυπνη άπάντηση τού Δουμά

Κατά τή προειέρα του γνωστου δράματος «Ή Κυρία με τός Καμελίαν» τού Δουμά (υιού), παρευρίσκειτο κ' ό πατέρας του. Ή έπιτυχία του λόγου ήταν μεγάλη και άμέσως άπό τó πρώτο διάλειμμα ένώ ό μέγας μυθιστοριογράφος τριγυρνούσε κάτεχαριστημένους στους διαδρόμους του θεάτρου, ένας άπό τούς θεατάς τόν πλησιάζει και νομιζοντας πως θά τόν εύχαριστήσει τού λέει :
— Βέβαια, κύριε Δουμά, κάτι θά κάμιατε και σεις σ' αυτό τó δράμα...
— Τό σπουδαιότερο, άποκρίνεται μειδιών ό Δουμάς, έχω κάμει τόν συγγραφέα !...

***
Τοκογλύφος μέχρις ύσάτης πνοής

Κάποιος τοκογλύφος ψυχρογαγών προσκάλεσε ένα παπά για νά τόν έξομολόγηση. Ό παπάς άφου τόν έξομολόγησε τού παρουσίασε ένα σταυρό άσημένιο για νά τόν φιλήση. 'Αμέσως τά μάτια του τοκογλύφου λάμπανε, ό δέ παπάς νομισας ότι ή χαρά του έτοιμοδανάτου προερχόταν άπό τήν έπί τού σταυρού εικόνα του Χριστού βάζει τó σταυρό στα χέρια του.
'Ό τοκογλύφος τόν κωττάει με προσοχή και κατόπι τού τόν επιστρέφει λέγοντας :

— Παπά μου για ένα τέτιο ένέχυρο, δέν μπορώ νά σου δανείσω και μεγάλα πράγματα !...
***

"Άλλος είμαι έγώ και άλλος ό υιός μου

Στόν βαθύπλουτο Έρραο τραπέζητ Ρότσιλδ, παρουσίασαν κάποτε ένα κατάλογο συνδρομών ύπερ κ' ίππιου άναξιοπαθόντος. Ό Ρότσιλδ έγγραφε σ' αυτόν για χιλια φράγκα. Τότε ό φέρων τόν κατάλογο τού ελε ειρωνικώς :

— Άλλ' ό υιός σας, κύριε Ρότσιλδ, έγγραφε για δυό χιλιάδες φράγκα. έτοιμένως δέν μπορείτε νά δώσετε λιγώτερα.
Τότε ό Ρότσιλδ τού άπάντησε με πονηρό μειδίημα :

— Αϊ !... άλλος είμαι έγώ και άλλος ό γυιός μου. Έκείνος μπορεί νά εινε άνοιχτοχέρης... έχει πλούσιο πατέρα !...
***
Πόσον ηγεράσθησαν αί γαϊται έπί των όποιων εινε κτισμένη σήμερ ή Νέα Ύόρκη

Αί άπέραντοι γαϊται έπί τών όποιων εινε κτισμένη σήμερ ή Νέα Ύόρκη έπωλήθησαν τó 1609 άπό τούς ιθαγενείς Ίνδους εις τούς Άολανδούς άντι... 10 ύποκαμίσιον, τριάντα ζεύγον κατσών, δέκα δάπων, τριάντα λιτρών πυρίτιδος, τριάντα τόξων, τριάντα καζανιών και ένός

χαλκίνου μαγειρικου σκευους !...
***

*Ή ρεκλάμα εις τήν Ίαπωνία

Οί Ίάπωνες υπερέβησαν τούς Εύρωπαϊους άκόμη δέ κ' αυτούς τούς Άμερικάνους στο ζήτημα τής ρεκλάμας. Στην άγγελία τής έκδόσεως ένός βιβλίου Ίαπωνικου διαφέζονται μεταξύ άλλων και τά εξής :
«Χαρή στερό άπό δέρμα ελέφαντος ! Έκτύποις καθαρή σάν τó κρόσταλλο ! Κε μενο θανμόσιο σάν τó τραγοδι νειάς πόρης !...
Νά τώρα και ή ρεκλάμα ένός Ίαπωνικου έμπορικου : «Τά μεταξωτά και δια τά ύφάσματά μας εινε ώραία σάν τά μίγωνα μιάς ύμορφης γυναίκας ! Εινε χρωματισμένα σάν τó ουράνιο τέξο ! Τά έμπορευμάτα μας τά άποστέλλουμε με ταχίτητα σφαιρας τηλεβόλου !...»

'Ηλίας Λιάκευρης

Πολυδ. Παπαχριστοδούλου